

UNA VISITA BEN ESPECIAL

Hem tingut l'honor, el goig i la satisfacció de compartir unes hores amb la consellera d'Ensenyament, Honorable Senyora Meritxell Ruiz.

Volia conèixer una aula hospitalària i ha vingut a fer-ho a l'Escola per a infants.

Puntual, a les 10 hores del dilluns 13 de febrer de 2017, creuava la porta de l'Hospital de Sant Pau.

Allà la rebíem el Dr. Albert Salazar, gerent de l'hospital; la Dra. Gemma Craywinckel, directora assistencial; el Dr. Eduard Carreras, cap de Servei de Pediatria; la Sra. Carme Valls, cap d'Àrea d'Infermeria; la Sra. Montserrat Vila, supervisora de Pediatria; la Sra. Silvia Castells, cap del Departament de Comunicació; la Sra. Esther Carrillo, del Departament de Comunicació, i la Sra. Maria Urmeneta, mestra de l'Escola per a infants.

Acompanyava la consellera, la Sra. Carme Ortoll, directora general de la Direcció General de Educació Infantil i Primària.

El Sr. Delmiro Antas, referent de les AA HH, HD i AED de la Inspecció Territorial de Barcelona Ciutat també ens acompanya en aquesta visita.

Comencem amb les presentacions, la benvinguda, l'agraïment per visitar-nos. La convidem a deixar el vestíbul i anar a la planta d'hospitalització pediàtrica. Allà comencen les explicacions de les característiques de la planta, de l'atenció que reben els pacients, de la distribució de la sala. Entrem a la Cibercaixa, on coneix la tasca que realitza el voluntariat.

Anem a hospital de dia, ubicat a la mateixa planta d'hospitalització, on les informen de l'ampliació de la unitat.

I a la sala del final de la planta ens aturem a parlar de l'escola, de com la feina que es realitza ultrapassa l'interior de l'hospital: les visites a les escoles, als companys de classe dels alumnes hospitalitzats, la importància de la coordinació amb l'escola de referència, de l'acompanyament, de reforçar –o si més no mantenir– l'amistat en aquesta època de la vida dels alumnes; el dret a la intimitat, al respecte, a com es gestiona la informació en relació a la malaltia amb els companys... les sessions a alumnes que es fan sol·licitades per centres ordinaris, per a alumnes que es qüestionen com és la vida dels infants malalts, la complexitat de la tasca educativa i de les situacions que es presenten a un hospital.

El Dr. Albert Salazar, la Dra. Gemma Craywinckel i el Dr. Eduard Carreras s'han d'acomiar dels visitants.

Segueix la visita, ens trobem amb la Kerlys, alumna de l'escola, la seva mare i la mare de l'Andy; la consellera i la directora general els hi dediquen uns minuts. És la primera trobada amb alumnat de l'escola.

Comença la descoberta d'altres alumnes. Anem a la cambra d'aïllament on hi ha l'Andy, que en aquell moment està dormint, així doncs li desitgem un bon descans.

A la cambra següent es troba el pacient que, segons informa la doctora, fa el número 500 dels trasplantaments realitzats en la Unitat d'Hematologia, Oncologia i de Trasplantament de Progenitors Hemopoètics de l'hospital. És l'Oriol, que està acompanyat per la seva mare. Avui es troba millor, ens saludem, està content, la consellera li expressa bons desitjos.

En Matteo és el següent alumne, la seva mare està amb ell. El noi es troba una mica cansat per la medicació, però tot i així els explica els estudis que fa, la resposta tan favorable de l'escola on estudia, les ganes de treballar que té i li mostra com s'equipa quan va "d'espia" per l'exterior. Riem tots plegats!

El Manel i la seva mare esperaven les inusuals visites. Després de la presentació ell li comenta com -malgrat el procés que està vivint- segueix anant a l'institut, les facilitats educatives que li ofereix el centre, la possibilitat d'utilitzar l'ascensor... ara caldrà esperar la intervenció que li fan dimecres per saber si podrà seguir amb el mateix ritme o s'haurà de plantejar sol·licitar l'atenció educativa domiciliària. La

consellera i la directora general li expressen els millors desitjos per la propera intervenció quirúrgica.

Ens acull el somriure de la Maria Isabel, és la salutació diària que rep la mestra cada matí quan entra a la seva habitació. La trobem amb la directora del centre on estudia, un centre d'educació especial, que en aquests moments de la vida de la Maria Isabel també tenen amb ella una dedicació "especial": una o dues vegades a la setmana rep la visita d'alguna mestra, o bé de la psicòloga o de la directora en aquest cas. L'alumna respon a les preguntes que li fan la consellera i la directora general, els ensenya els detalls que li han enviat des de l'escola: una foto de tots els alumnes dient que l'estimen i una altra d'un grup més reduït. Tot plegat ens deixa un bon record. Allà també saludem a la mare i la tieta de la noia.

El temps no ens dóna per més, hi ha altres alumnes que ens esperen, han vingut expressament per a parlar amb la consellera i la directora general. Per aquest motiu tampoc no podem saludar la Válerly, que per altra banda avui no té un dia gaire bo ja que no es troba massa bé, ni l'Adil que aquest cap de setmana ha passat de la uci, on feia dies que es trobava ingressat, a la planta pediàtrica.

Cinc alumnes més amb la seva mare o els seus pares ja fa estona que estan esperant poder parlar amb la consellera i la directora general.

Anem a l'espai on els infants que poden sortir de l'habitació o els que vénen a hospital de dia treballen habitualment amb la mestra.

Els adults que compartirem aquesta estona són la consellera, la directora general, l'inspector, la cap d'àrea d'infermeria i la mestra.

Les tres primeres alumnes són la M. Verónica, la Marta i la Mireia.

Després de les presentacions per una banda i per una altra, la M. Verónica explica que ha vingut de Guinea Equatorial per a fer un tractament a l'hospital. Aquest darrer temps en que ja no estava ingressada ha estat rebent classes, tant a l'escola amb la mestra de l'hospital com atenció educativa domiciliària, i amb satisfacció ens diu que també ha après una mica de català... El comentari dels visitants és si li sembla que farà classes de català al seu país... tots coincidim en que ens sembla que encara no està al nivell!! Ens informa amb cara d'alegria que aquest dijous ja torna al seu país, fet que ens congratula a tots.

La Marta parla de la seva experiència, més llarga que la de la companya anterior. Va arribar a l'hospital al gener de l'any 2016. La mestra de l'Escola per a infants ha fet 114 dies de classe amb ella, entre el passat curs i aquest. La Marta explica la seva manera de treballar, com es va treure el curs molt satisfactòriament

(responent a la petició de la mestra diu que la nota global del curs va ser d'excel·lent), cosa que també és motiu de felicitació.

Enguany, ja fa uns mesos que no ha d'ingressar més a l'hospital però encara no pot anar a la seva escola: rep atenció domiciliària. La mestra té interès en fer palesa l'actitud tan responsable que va tenir la Marta envers els seus estudis, el seu interès, dedicació, empena, maduresa i ànim que va mantenir durant tot aquest temps, malgrat la dificultat que suposa no tenir els companys al costat, treballar sempre sola, fet que la mateixa Marta constata. La mestra també vol fer esment de l'excel·lent col·laboració que va tenir de la tutora del seu centre del curs passat, l'Alba. La Marta aprofita per expressar i agrair l'ajut rebut per la mestra de l'Escola per a infants.

La tercera protagonista és la Mireia. L'experiència de la Mireia a l'hospital és molt minsa. Va entrar per primer cop a l'hospital el primer dia d'aquest mes, només ha fet classe amb la mestra 4 dies.

A finals de la setmana passada va fer una tanda de tractament, i fa justament una setmana que la mestra de l'Escola per a infants s'havia desplaçat al seu centre i estava parlant amb els alumnes del seu curs i els del curs paral·lel, els hi llegia la carta que la Mireia els havia escrit i parlaven de l'acompanyament a fer en aquesta etapa de la vida de la Mireia.

Tot i els pocs dies d'ingrés, la Mireia ja s'ha endut deures per a realitzar aquests dies a casa i, a primera hora

d'avui, ja se'ls ha lliurat fets a la mestra. En aquest moment esperem les pautes de treball que ens farà arribar el centre. Tots li expressem una vivència a l'hospital enriquidora.

La següent alumna que entra per a compartir les seves vivències a l'hospital és l'Alisson. La seva història és més llarga i amb un camí no sempre recte ni uniforme.

L'Alisson amb la seva mare, el seu pare i la seva germana petita van arribar, fent milers de quilòmetres, a l'hospital al mes de maig de 2013. Va començar el tractament, va ser llarg, un cop va sortir de l'hospital ja sospirava per anar a escola. La doctora encara no ho considerava oportú.

Venia a l'escola de l'hospital a fer classe amb la mestra, on anava treballant i avançava en els seus estudis. Sempre amb molt d'interès, ganes d'aprendre, d'avançar, cordial i molt complidora. Desitjava anar a una escola, necessitava estar amb altres nens i nenes, tenir companys; però encara no era possible. Calia seguir esperant.

A l'octubre de 2015, el dia 13, l'Alisson inicia un projecte interessant, força interessant. Aquest dia, a classe, parlant amb la mestra, aquesta li deia quant de temps havia estat ingressada, quantes coses que havia viscut i li surt l'expressió: *¡Podrías escribir un libro!* La seva resposta sorprèn a la mestra: *Lo he pensado muchas veces, pero sería muy largo de escribir.*

Davant d'aquesta situació, i donada la gran importància que dona la mestra

a satisfer i resoldre aquesta inquietud, li ofereix que li dicti i que ella ho escriurà.

Així ho fan. Comença refent la seva història des del juny de 2012 i actualment està aturat al gener de 2016, són 4006 paraules, 21.512 caràcters...

La consellera li valora la importància d'haver-ho fet i li demana si ho podrà llegir. Ens comprometem a fer-li arribar.

Finalment ja es podria fer possible el desig de l'Alisson d'anar a escola, però just en aquell moment hi ha una complicació que fa que ingressi. Queda endarrerida -per varies setmanes- la seva incorporació a un centre.

I arriba el dia que ja pot anar a una escola de Barcelona!

Una aventura: ja entenia i sabia una mica el català però no prou com per a seguir bé l'escolarització; així mateix també suposa una aventura el naixement d'un germanet, en Pau, una gran il·lusió per a tota la família.

Es sent benvinguda a la nova escola, va a l'aula d'acollida, els seus companys de classe vetllen per ella,

l'ajuden, l'acompanyen a l'ascensor... Van avançant els cursos, amb alguna que altra intervenció quirúrgica que li ha implicat ingressos més o menys llargs.

Tots aquest ingressos han fet que l'Alisson, al llarg dels anys, hagi fet classe amb la mestra de l'hospital 267 dies.

Ara ja està integrada a la seva escola, tot i que troba a faltar poder compartir més amb els companys i companyes, sentir que tots li són més amics. Tots confiem que això arribarà i així li manifestem.

Agraïm les seves explicacions, i la felicitem per la seva cordialitat, la dolçor de la seva veu i el seu excel·lent castellà.

Malgrat que ja s'ha fet molt tard, la consellera, la directora general, l'inspector i la cap d'àrea d'infermeria desitgen dedicar una estona per a gaudir de la companyia del Pol.

En Pol va ingressar a l'hospital al desembre de 2015, per Nadal.

Al gener va conèixer la mestra i ha estat un alumne treballador, animós,

ferm, constant, inquiet intel·lectualment, molt responsable i curós amb la feina.

Les seves qualificacions en els exàmens que ha fet -els mateixos que els seus companys de classe- han estat molt bones. Ha fet classe 157 dies des de gener de 2016.

En Pol explica que ha fet un treball ben especial arrel d'una conversa amb la mestra, de les moltes i interessants que han anat mantenint al llarg de tot aquest període, i que els hi vol presentar.

A la conversa va sortir el tema de la seguretat de l'hospital: havia vist unes càmeres, s'havia fixat que havia detectors de fum a l'habitació, etc. i d'aquí ve la proposta de la mestra si li agradaria visitar el Departament de Seguretat. És clara i ràpida la seva resposta: sí. Aquesta primera visita és el 9 d'abril, just dos dies abans d'una intervenció que se li ha de practicar.

Es comença un camí que segueix amb l'àrea reservada per als professionals, el laboratori, l'heliport... i encara no s'ha acabat, hi ha perspectives de visitar la farmàcia, i altres departaments de l'hospital.

Totes aquestes visites queden reflectides en un treball que elabora minuciosament i que té la intenció de fer arribar a la seva escola un cop estigui més complert.

Explica com ha fet el treball, la feina que li ha donat, quantes coses ha après, com s'ho ha passat de bé visitant aquestes zones tan "exclusives" i fent el treball. Valora com l'han tractat de bé tots els professionals.

I el treball, en el punt en que està ara acaba amb un agraïment adreçat a la consellera:

I a la Sra. Consellera d'Ensenyament perquè ha vingut el 13 de febrer a visitar-nos a l'Escola per infants; i, així per aquest dia, he acabat la primera part del treball, i li he pogut entregar el primer treball imprès.

Li lliura i els visitants li comenten que ja té mig començat el crèdit de síntesi i el treball de recerca, de cursos superiors.

El feliciten per tanta feina feta. Ara - diu la mestra- hauríem de preparar l'examen de matemàtiques.

Tots agraïm al Pol la seva explicació, tan detallada, complerta... i l'animem a seguir avançant en el treball i els estudis.

Amb el comiat del Pol i els seus pares, que han estat aquesta estona, ha de finalitzar la visita, la intensa, agradable i entranyable visita que hem rebut aquest matí a l'Escola per a infants.

És clar que amb tants centres com hi ha al nostre país, la màxima autoritat de l'ensenyament de casa nostra no els pot conèixer tots, ni -segurament- tants com voldria.

Per això encara s'agraeix més l'atenció que ha tingut en voler conèixer personalment l'atenció educativa que reben alguns dels alumnes de Catalunya que estan vivint una etapa tan diferent, tan dura, tan impròpia de la infància com la d'alguns dels alumnes que ha conegut en el dia d'avui.

Certament una visita ben especial, perquè el que es viu i el que hem comentat els adults, presenta situacions que un pot pensar que són alienes a la infància, circumstàncies difícils, inclús força difícils, però que l'acompanyament, l'ajut, la dedicació, l'estima, la comprensió i tot el treball que es pot fer des de la vessant educativa, en un espai tan poc plaent com pot ser un hospital és totalment necessari i ple de sentit.

Així ho hem rebut per l'actitud i el sentiment expressat per les autoritats del Departament d'Ensenyament que han vingut a visitar-nos, i per les paraules de la consellera.

Els hi agraïm profundament!

Tots els qui l'hem acollida, Senyora Consellera, difícilment oblidarem la seva calidesa, interès i sensibilitat envers la vida que hi ha a l'Escola per a infants de l'Hospital de Sant Pau.

Barcelona, febrer de 2017